

„Chléb Života“

Hošťálková 7. 3. 2021

Písně: 367, 642, píseň P.Hurty, 685

Čtení Písma: ev. Jana 6, 48 - 65; 15, 1 - 5

Text kázání: ev. Jana 6, 53 - 56

Milí bratři a sestry,

v přečtené kapitole evangelia Janova se odehrává veliký rozhovor na téma „Chléb života“. Možná nás při jeho sledování napadne: *„Nerozumí skutečně ti mnozí ze synagogy v Kafarnaum tomu co Ježíš říká a bude jim to všechno potřebné povědět znovu? Opravdu jsou tak nechápaví? Každý přece, kdo chtěl, mohl Ježíši nějak porozumět. Vždyť právě, před jejich očima, nasytil pět tisíc lidí a možná mezi ně patřili také oni. Právě teď všem ukázal jak suverénně a svrchovaně může jednat ve věcech tohoto světa i základních lidských potřebách. Právě teď dal všem chléb k životu. Jak je možné, že tak mnozí nechápu?!“*

Pán Ježíš této situace nasycení využije k podrobnému výkladu o pravém „chlebě života“, který nasytí a uspokojí nejen tělo, ale všechny lidské potřeby. Možná, že tušíme, že již zde mluví o Večeři Páně, třebaže to ještě výslovně nezmíní. To udělá později uprostřed svých učedníků krátce před svým ukřižováním. - Jídlo a pití, chléb a víno kdy je Ježíš uprostřed - to je Večeře Páně.

Jan zaznamenává Ježíšovu řeč o těle a krvi: **„Jezte mé tělo a pijte mou krev...“** To zní skoro jako odkaz k nějakému kanibalismu. Člověk se toho může až uleknout a potřebuje výklad. Co tím chtěl Ježíš povědět?

Když přemýšlíme nad prostým jezením a pitím, tak všechno co projde ústy a jícnem, míří do žaludku. Tam je to smíšeno se všelijakými enzymy, zpracováno a posláno do střev a přes střevní stěny se pak tyto živiny dostávají do žil a pomocí krve je pak všechno roznášeno do celého těla - do svalů, mozku i všech orgánů. To, co na počátku vstupovalo do našich úst jako pevná strava, je zcela přeměněno na energii. A tato energie nám pak umožní užívat těla a nasazovat síly - zcela rozmanitě a podle potřeby. Pak mohu nad něčím přemýšlet a něco objevit, něco vyrábět, někomu pomoci, dělat něco také pro sebe... A všechno to, celá moje činnost vlastně pochází ze síly, kterou jsem získal z potravin, které jsem si vzal na samém počátku, které však byly převedeny na část mne samého, mé vlastní osoby.

Na to myslí Ježíš, když nám nabízí sebe samého: **„Mé tělo je pravý pokrm a má krev pravý nápoj. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm.“** Jsme navzájem velmi těsně provázáni, jsme jako pokrevní sourozenci. Ježíš se nám dává v chlebě a víně Večeře Páně tak, že jej cítíme na svém jazyku i ve svém srdci. Cítíme, že On se týká právě nás a že právě na nás myslí. Říká se, že *„láska prochází žaludkem“*. Přesně tak se nám Ježíš dává - vstupuje do nás, do našeho „vyhladovělého těla a krve“. Je jako denní pokrm, který v nás zůstává a proměňuje se v životní energii, pokoj, radost, všechno to, co vede k životu a život podporuje.

A Ježíš se nám dává ve svém Slově. Jeho Slovo vstupuje do našich uší, skrze ně do mozku a pak do našeho srdce. Tam nějak zvroucní, stane se naší součástí a pak

nejrůznějšími cestami - přes nejrůznější city a cítění - do celého našeho života, aby nás posilovalo a povzbuzovalo, utěšovalo nás i pomáhalo a dávalo nám naději tam, kde nevidíme dál a cítíme, že jsme v koncích.

„*Chléb z nebe*“, Boží chléb - jím žijeme. V našem textu je zmíněna i vzpomínka na zázračný chléb z nebe - manu - jídlo pro Boží lid v poušti, který se na Boží příkaz vydal na cestu za svobodou k zaslíbené budoucnosti. To, co dostával každý den znovu, přímo „shůry“, byl chléb vysvobození, chléb naděje. Pro onu zaslíbenou budoucnost byli - přes častou nespokojenost - ochotni mnohé obětovat.

Čím více chce být Ježíš takovým chlebem vysvobození a naděje těm, kteří se vydávají za svobodou, k zaslíbené budoucnosti dnes! Těm, kteří se nechtějí zastavit na místě a dívat se zpět do minulosti, těm, kteří v důvěře a očekávání hledí kupředu, očekávají na Něj, vyhlíží slavnou budoucnost - také a právě tehdy, kdy nejde všechno snadno - těm je Ježíš chlebem vysvobození a naděje.

„*Chléb z nebe*“, chléb Bohem darovaný - je v něm odkaz na chléb, který je tu pro mnohé, na jídlo pro pětisícový zástup, na zázračné rozmnožení chleba, aby se mohli nasytit všichni, všichni kdo ví, že jsou hladoví. Hladový, nemá zůstat nikdo, nikdo nesmí odejít s hladovým žaludkem nebo prázdným životem. Jde o smysluplný, naplněný život, ne jen pouhé přežívání. Ježíš nám tento život nabízí - skutečný, smysluplný, naplněný, život, který se vyplatí žít. ***Darem Boží milosti je život věčný v Kristu Ježíši našem Pánu***“, volá apoštol (Ř.6,23).

Když hledíme právě tudy, pak ve středu příběhu nebude stát zázrak rozmnožení chleba, ale Dárce chleba, ten, kdo zástupy nasytil, ten který sám je „*Chlebem života*“ - Dárce a dar současně vedle sebe. Jak často je to obráceně, tak, že dar je pokládán za důležitější než jeho Dárce. A to nejen v době nouze, ale snad právě v čase, kdy se nám vede dobře, kdy jsme tak zvaně „v pohodě“. Hlavní je mít, hlavně, že máme, hlavě, že žijeme! Náš text nás ale každým slovem upomíná na to, že ani v dobách pohody, ani v dobách nouze, nikdy nesmíme zapomenout, že Ježíš nám je skutečným „*chlebem života*“. Zcela se nám dává, vstupuje do nás a zůstává v nás jako život sám, abychom mohli svůj život žít v plnosti a vědomí vnitřního dostatku. Proto na tento svět Ježíš přišel, proto mezi námi žil, proto také zemřel.

Ježíš nám dává společenství skrze svou krev - a to nejenom se sebou samým (je pro nás životně nezbytné být s Ním), ale také mezi sebou navzájem - společenství lidské (pro nás jako ty, kteří chtějí s Ježíšem žít je také toto společenství životně nezbytné) - dává nám společenství církve i sboru i tohoto našeho. V něm nemusíme prožívat společenství s Ježíšem a jeho Slovem Života jako jednotlivci, žijeme v něm spolu navzájem i jeden pro druhého a jsme tu také pro okolní svět. Je to společenství, kde onen „*Chléb Života*“ předáváme dál jako Kristovi učedníci tehdy; a tímto Slovem Života těšíme, pokoušíme se dodávat naději i odvahu. Je to společenství, kam se neobáváme pozvat, kde se mohou lidé cítit svobodně a šťastně, kde jsou rádi; společenství ve kterém si nezakrýváme oči před realitou tohoto světa ani se před ním neuzavíráme.

Pravé společenství kde je Kristus v nás i uprostřed nás je místem, kde žijeme ve vzájemné lásce i vzájemném porozumění; je místem, kde se pokoušíme být světu přitažlivým příkladem toho jak se dá spolu navzájem žít. Znamená to být křesťany bez velkých slov, ale lidmi modliteb i pravého činu. Když Ježíše „*jíme*“ a „*pijeme*“, když jej docela přijímáme, na něj spoléháme, jemu důvěřujeme, z něj žijeme, pak žijeme v pravém společenství s ním i spolu navzájem. Pak skutečně a naplno žijeme.

Jistě, ne všichni to tak vidí. Mnozí se pustili cestou způsobů tohoto světa a jeho nabídek. Není to nic nového i za dob Pána Ježíše a jeho učedníků to tak bylo - neuvěřili mu, nezůstali u něj, odešli od něj. „Mnozí z jeho učedníků řekli: **To je hrozná řeč! Kdo to může poslouchat?... Od té chvíle ho mnoho jeho učedníků opustilo a už s ním nechodili.**“ A Pán Ježíš se ptá ostatních: „**Chcete odejít i vy?**“ Na to odpoví Petr - Skála: „**Pane, ke komu bychom šli? Ty máš slova věčného života, tvá slova věčný život dávají a to ne jako nějaké prchavé opojení, které odvane vánek, tvá slova zůstávají, naplňují pokojem, radostí, štěstím, je dobré pro to žít.**“ Tak to Petr prožil - nejen mezi těmi nechápajícími lidmi v Kafarnaum, ani při zázračném nasycení zástupu. Ne. Až v závěru celého příběhu, tehdy poví své vyznání. Byla to jeho zkušenost z následování svého Mistra. V tomto jeho vyznání se dostáváme k pochopení a vyznání také my.

Ježíšova řeč, která se točila kolem chleba končí Petrovým vyznáním i přes ty mnohé, kteří „*Ježíše opustili a už s ním více nechodili*“. První a nejdůležitější otázka Heidelberského katechismu zní: „*V čem je tvé jediné potěšení v životě i smrti?*“ A odpověď: „*Mým jedinkým potěšením je, že nejsem sám svůj, ale tělem i duší svého věrného Spasitele, který za mne svou drahou krví dokonale zaplatil...*“ Co je naší odpovědí? Co je vyznáním naší víry, když jde o život? - V Ježíšově řeči k lidem tehdy i nám dnes jde skutečně o život, o nabídku života, který je zakotven v Ježíši Kristu. On je pravým Chlebem Života.

Dnešní 3. neděle postní se jmenuje latinsky „*Oculi*“ - „*Oči*“, podle Žalmu 25: „**stále upínám své oči k Hospodinu**“. Ať jsou také naše oči - i v této únavné a v mnohém nejisté koronavirové době - zaměřeny k Ježíši Kristu jako k našemu pravému „*chlebu Života*“. Radujme se z toho, že jsme v Něm také našli odpověď na všechny naléhavé otázky života, radujme se z našeho společenství víry, věříme, že se v něm budeme moci opět zanedlouho shromáždit - i při Jeho Večeři.

Amen.